

Fællesorganisationen for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse tiltraadt Henvendelse om ved Lov at søge gennemført et Forbud mod udenfor Købstæderne og Omraader med bymæssig Bebyggelse at opstille fritstaaende Reklametavler, ligesom Turistforeningen for Danmark i et til Justitsministeriet indsendt Andragende har henstillet til Ministeriet at tage Spørgsmaalet op til Overvejelse.

Man har derfor anset det for nødvendigt at forbyde enhver Art af Friluftsklamer udenfor Gader, Veje og Pladser i Byer og bylignende Bebyggelser. Dog har man ligesom i Færdselslovens § 4, 2det Stykke, undtaget Klamer vedrørende en Næringsdrift eller Virksomhed, der udøves paa den Ejendom, paa hvilken Reklamen er anbragt. Med Hensyn til de nuværende Friluftsklamer har man foreslaaet en Overgangstid paa et Aar fra Lovens Ikrafttræden, inden hvilken Tid de skal være fjernet uden Udgift for det offentlige.

Til § 31.

De i denne Paragraf foreslaaede Bestemmelser, der er nye, omhandler Udarbejdelsen af en Fredningsplan, enten for hele Landet eller for enkelte Landomraader.

Man maa nemlig anse det for at være af stor Betydning for en effektiv og rationel Gennemførelse af en Fredning af de almeninteressante, særlig ejendommelige og smukke Landskaber her i Landet, at der tilvejebringes en Oversigt over Arbejdet og en Planlæggelse af den Fremgangsmaade, der bør følges ved Fredningernes Gennemførelse. Selv om det vel næppe er muligt at udarbejde en Fredningsplan i den Forstand, at en saadan Plan, naar den engang er udarbejdet, kan følges ubetinget i alle Enkeltheder, idet de faktiske Forhold ofte vil medføre en Fravigelse af Planen, vil Tilstedeværelsen af en saadan Fredningsplan, enten for hele Landet eller for enkelte Landomraader, være en værdifuld Støtte saavel for Overfredningsnævnet som for Fredningsnævnene, dels ved Gennemførelsen af de paakrævede Fredninger indenfor en overskuelig Fremtid, og inden Forholdene mulig har ført med sig, at en Fredning er udelukket, dels ved Imødegaelsen af truende Indgreb udefra mod de Landskaber, der bør fredes.

Forud for Udarbejdelsen af en Fredningsplan for et bestemt Landomraade maa der udarbejdes Planer over og Beskrivelse af de almeninteressante, særlig ejendommelige eller smukke Landskaber inden-

for det paagældende Landomraade, og man har da fundet det naturligst at overdrage Overfredningsnævnet, som den dertil bedst egnede Institution, at udføre disse Arbejder og udarbejde Planen. Da det ikke er muligt i Loven at give de nærmere Regler herom, er det foreslaaet, at de heromhandlede Arbejder udføres ved Overfredningsnævnets Foranstaltning efter de Bestemmelser og i det Omfang, der nærmere fastsættes af Statsministeren, ved hvilken Fastsættelse der ogsaa vil blive taget Hensyn til de derved foranledigede Udgifter, der vil blive søgt bevilget paa Finansloven.

Som en Konsekvens af de her foreslaaede nye Bestemmelser, er der i Paragraffens 2det Stykke optaget en Bestemmelse om, at Statsministeren, naar der for et bestemt Landomraade er udarbejdet en saadan Fredningsplan, kan paalægge de paagældende Fredningsnævn at søge Fredning gennemført i Overensstemmelse med Planen samt at foretage Indberetning til Statsministeriet, saafremt der maa befrygtes Indgreb i Fredningsplanen.

Til § 32.

I den nugældende Lov findes der ingen Bestemmelser om Tilsyn med iredede Omraader. For at undgaa, at der — maaske endog uden at det kommer til vedkommende Myndigheds Kundskab — sker Forstyrrelse af den fredede Tilstand, er det imidlertid i mange Tilfælde paakrævet, at der føres et vist Tilsyn med Omraadet, og der bør efter Statsministeriets Formening fastsættes nærmere Regler om ensartet Tilsyn. Saadanne Forskrifter egner sig ikke til at optages i selve Loven, og det foreslaas derfor at bemyndige Statsministeren til at udfærdige dem.

Til § 33.

De i den nugældende Lovs § 25, 1ste Stykke, fastsatte Regler for Befordringsgodtgørelse og Dagpenge til Fredningsnævnenes, Overfredningsnævnets og Naturfredningsraadets Medlemmer er udeladt, da det nu vil være Reglerne i Tjenestemandslovens § 814, der i det hele finder Anvendelse.

Hvad angaar disse Udgifters Udredelse, har man, da den nugældende Bestemmelse i Lovens § 25 om Fordeling mellem Statskassen og de kommunale Kasser efter Reglerne om Erstatningsbeløbenes Fordeling har vist sig upraktisk som givende Anledning til en besværlig Refusion, foreslaaet, at Udgifterne fordeles saaledes, at alle Udgifter